

Sygn. akt XXV C 385/22

Sygn. akt XXV C 385/23

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2023 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia Ewa Jończyk**

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2023 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

w przedmiocie wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 25 lipca 2023 r.

Pozwem z dnia 20 lipca 2023 r. (data nadania – k. 249) M. R. domagał się zasądzenia od pozwanego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 29.354,32 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustalenia, że postanowienia umowy Nr (...) złotowego mieszkaniowego kredytu budowlano-hipotecznego z dnia 28 czerwca 2019 r. zawartej między powodem a pozwanym w zakresie w jakim odnoszą się do WIBOR, stanowią niedozwolone postanowienia umowne i nie wiążą powoda. Ewentualnie na wypadek, nieuwzględnienia powyższych żądań, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 29.354,32 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz ustalenie, że postanowienia umowy Nr (...) złotowego mieszkaniowego kredytu budowlano-hipotecznego z dnia 28 czerwca 2019 r. zawartej między powodem a pozwanym w zakresie w jakim odnoszą się do WIBOR, są nieważne od chwili zawarcia umowy.

Powód wniósł również o zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych, poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania postępowania tj. od dnia wytoczenia powództwa do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie:

w ten sposób, że powód będzie zobowiązany do świadczenia na rzecz pozwanego comiesięcznych rat kapitałowo-odsetkowych, przy czym część odsetkowa raty będzie ustalana wyłącznie w oparciu o marżę pozwanego w wysokości 1,84% zgodnie z § 9 ust. 1 umowy kredytu;

poprzez nakazanie pozwanemu przedstawienia stronie powodowej harmonogramu spłaty kredytu opartego o wysokość raty odsetkowej naliczonej wyłącznie w oparciu o marżę pozwanego zgodnie z umową (z pominięciem wskaźnika WIBOR 3M);

zakazanie pozwanemu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w związku z udzielonym zabezpieczeniem na czas trwania postępowania, tj. od dnia wytoczenia powództwa do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego w niniejszej sprawie;

zakazanie pozwanemu przekazywania informacji do Rejestru dłużników BIG, InfoMonitor, Krajowego Rejestru Długów, Rejestru Dłużników ERIF, Krajowego Biura Informacji Gospodarczej, Biura Informacji Kredytowej, Krajowego Rejestru Zadłużonych oraz Systemu Bankowy Rejestr, w związku z udzieleniem zabezpieczenia na czas trwania postępowania.

(pозew wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia – k. 3-45 akt).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Złożony przez powoda wniosek o udzielenie zabezpieczenia jest niezasadny i, jako taki, nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając wniosek Sąd miał na uwadze to, że postępowanie zabezpieczające, uregulowane w art. 730 i nast. k.p.c., jest procesową formą tymczasowej ochrony prawnej i spełnia pomocniczą rolę w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Zasadniczym celem tego postępowania jest zapewnienie efektywności orzeczenia wydanego w postępowaniu, w którym wierzyciel ma dochodzić swego roszczenia, jednakże bez przesądzania o kształcie przyszłego rozstrzygnięcia w sprawie.

W świetle art. 730 § 1 k.p.c., w każdej sprawie cywilnej, która podlega rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Natomiast art. 730¹ § 1 k.p.c. stanowi, iż udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona, jeżeli tylko uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny, który na podstawie § 2 cytowanego przepisu istnieje w przypadku wówczas, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Zgodnie z treścią cytowanego przepisu obie te przesłanki powinny zostać spełnione kumulatywnie.

Uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym polega na przedstawieniu i należyтым uzasadnieniu przez uprawnionego twierdzeń, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy przy tym dwóch aspektów – odnosi się ono zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, które powinno być również prawdopodobne. Roszczenie można uznać za uprawdopodobnione, jeżeli po zapoznaniu się z twierdzeniami strony i zaoferowanymi przez nią środkami dowodowymi jest znaczna szansa na jego istnienie. Nie wyklucza to jednak tego, iż w świetle głębszej analizy stanu faktycznego i prawnego Sąd poczyni odmienną ocenę (

postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 27.04.2006 r. I ACz 468/08

).

Ustawa nakłada na stronę wymóg uprawdopodobnienia, a nie dowiedzenia istnienia roszczenia, co oznacza zwolnienie strony, obciążonej ciężarem takiego uprawdopodobnienia, z obowiązku zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Do uprawdopodobnienia roszczenia nie jest jednakże wystarczające samo tylko przedstawienie twierdzeń co do okoliczności, które roszczenie to miałyby uzasadniać. Oceny prawdopodobieństwa istnienia roszczenia sąd dokonuje przed wydaniem postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, na podstawie posiadanego materiału procesowego. Roszczenie jest wiarygodne, gdy istnieje słuszna podstawa do przypuszczenia, że ono istnieje i jest wymagalne.

Jeżeli chodzi o interes prawny, to w typowych przypadkach wyraża się on w tym, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia może wyrażać się także w potrzebie uzyskania natychmiastowej ochrony prawnej o treści nieróżniącej się od ochrony

żądaną w merytorycznym postępowaniu w sprawie (A. Jakubecki, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do wybranych przepisów nowelizacji 2019, Art. 730(1) k.p.c., LEX 2019).

Zakres zabezpieczenia powództwa wyznacza z kolei art. 731 k.p.c., zgodnie z którym zabezpieczenie nie może zmierzać do zaspokojenia roszczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jak stanowi natomiast art. 738 k.p.c. sąd rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie.

W ocenie Sądu strona powodowa nie uprawdopodobniła roszczenia o ustalenie, iż wskazane w pozwie postanowienia umowy kredytu są bezskuteczne lub nieważne.

Ze złożonych w sprawie środków uprawdopodobnienia wynika, że powód w dniu 28 czerwca 2019 r. zawarł z pozwanym umowę złotowego kredytu budowlano-hipotecznego, na podstawie której bank udostępnił powodowi kwotę 643,575,00 zł. Stosownie do § 9 ust. 1 umowy kwota kredytu oprocentowana jest według zmiennej stopy procentowej w wysokości stanowiącej sumę stopy bazowej kredytu mieszkaniowego i marży Banku w wysokości 1,84 punktów procentowych w całym okresie kredytowania z zastrzeżeniem postanowień umowy. Stopa bazowa kredytu mieszkaniowego wyliczana jest w ostatnim dniu roboczym każdego miesiąca kalendarzowego jako średnia arytmetyczna ze wszystkich dziennych notowań wskaźnika referencyjnego WIBORM 3M z ostatniego miesiąca kalendarzowego poprzedzającego okres obrachunkowy, dla którego jest ustalana. Zgodnie §9 ust. 10 pkt 1 umowy na dzień otwarcia rachunku kredytowego wysokość stopy bazowej kredytu mieszkaniowego wynosiła 1,72%. W treści umowy powód oświadczył, że przed jej zawarciem uzyskał od pracownika banku wszelkie wyjaśnienia do zgłaszanych wątpliwości oraz, że podpisał umowę przy pełnej znajomości zawartych w jej treści warunków, po zapewnieniu mu przez bank czasu niezbędnego do zapoznania się z treścią umowy, przeanalizowaniu zawartych w niej warunków i po udzieleniu mu przez bank wszystkich dodatkowych wyjaśnień i informacji, o które prosił, oraz że posiada pełną świadomość ryzyka związanego z zaciąganiem zobowiązaniem kredytowym.

Dochodzone pozwem roszczenie o ustalenie zostało oparte na twierdzeniach o arbitralnym ustalaniu przez pozwanego poziomu wskaźnika WIBOR 3M. Zdaniem powoda WIBOR w większości przypadków ustalany jest wyłącznie na podstawie deklaracji banków co do stawek, po których są gotowe udzielać pożyczek innym bankom. Wskaźnik WIBOR nie jest oparty na faktycznych kosztach jakie ponoszą banki, jest zawyżony i nie oddaje rzeczywistego kosztu pozyskiwania przez bank finansowania. Powód nie uzyskał od pozwanego informacji dotyczących sposobu kształtowania stawki WIBOR. Pozwany posiada realną możliwość dowolnego kształtowania zobowiązania powoda, w szczególności jego zwiększania, niezależnie od warunków gospodarczych panujących na rynku międzybankowym.

W ocenie Sądu uwzględniając brzmienie przepisów prawa- tak ustawy prawo bankowe- przede wszystkim art. 69, jak i ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami z dnia 23 marca 2017 roku (zwana dalej ustawą o kredycie hipotecznym)- art. 10, art. 29, 31 i 32 - nie sposób było uznać za uprawdopodobnione, by postanowienia umowy i regulaminu łączących strony- były nieważne jako sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa. W szczególności zdaniem Sądu ważne są postanowienia umowy i regulaminu odnoszące się do zasad określenia oprocentowania umowy kredytu i określające warunki jego zmiany.

Ustawodawca polski przyjął, że jeżeli kredyt hipoteczny jest oprocentowany zmienną stopą procentową, stopa ta ma być w umowie podana jako wartość wskaźnika referencyjnego oraz wysokość marży. Przyjęty wskaźnik referencyjny musi się mieścić w definicji z art. 4 pkt 28 ustawy o kredycie hipotecznym, czyli spełniać warunki wskaźnika referencyjnego z art. 3 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 2016/1011 (BMR). Indeks stosowany jako odniesienie do określenia kwoty przypadającej do zapłaty z tytułu umowy finansowej (umowy o kredyt konsumencki lub umowy o kredyt hipoteczny) musi spełniać warunki wyznaczenia określone ww. rozporządzeniem (por. art. 18 rozporządzenia). W opublikowanym w dniu 19 lipca 2019 r. KNF „Stanowisku UKNF w sprawie metody wyznaczania wskaźników referencyjnych oraz ciągłości WIBOR” wskazano, że „WIBOR jest kluczowym wskaźnikiem referencyjnym od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/482, tj. od 26 marca 2019 r. Odnosząc się do opracowywania tego wskaźnika UKNF pragnie podkreślić, że w świetle przepisów BMR nie diagnozuje ryzyka zagrożenia ciągłości wspomianej stawki. Stopniowe i ewolucyjne dostosowanie metody jej opracowywania, tak aby

wspomniany wskaźnik lepiej odzwierciedla właściwe dla niego realia gospodarcze – w ocenie UKNF – nie stanowi istotnej zmiany metody wyznaczania." (vide Komentarz do ustawy o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, pod red. K. Osajdy, 2019).

Definicja wskaźnika WIBOR została zawarta w pkt 8 Rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/482 z dnia 22 marca 2019 r. wydanego na podstawie art. 20 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. (Rozporządzenie BMR), będącego częścią polskiego porządku prawnego. Zgodnie z tą definicją WIBOR jest stopą referencyjną opartą na średniej wartości stóp procentowych, po których banki działające na polskim rynku pieniężnym są gotowe udzielać sobie niezabezpieczonych pożyczek o różnych terminach zapadalności.

Metodologię ustalania wskaźnika WIBOR 3M, jego zgodność z przepisami prawa oraz rynkowy charakter odpowiada administrator stawki, którym obecnie się spółka (...) SA.

W tym stanie rzeczy zarzut powoda, że wskaźnik WIBOR nie jest oparty na faktycznie przeprowadzonych transakcjach międzybankowych, jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt a) Rozporządzenia BMR, jednym z wymogów opracowywania wskaźnika referencyjnego dotyczących jego danych wejściowych jest założenie, że dane wejściowe są wystarczające do dokładnego i wiarygodnego odzwierciedlenia rynku lub realiów gospodarczych, których pomiar jest celem danego wskaźnika referencyjnego. Co do zasady danymi wejściowymi są dane dotyczące transakcji, jeżeli są dostępne i adekwatne do dokładnego i wiarygodnego odzwierciedlenia rynku lub realiów gospodarczych, których pomiar jest celem danego wskaźnika referencyjnego, można wykorzystać dane wejściowe niebędące danymi dotyczącymi transakcji, w tym ceny szacunkowe, kwotowania i zatwierdzone kwotowania lub inne wartości. Powyższe oznacza, że ustalanie wskaźnika WIBOR na podstawie danych hipotetycznych (szacunkowych) jest zgodne z obowiązującym prawem zaś na obecnym etapie postępowania brak jest wystarczających danych do uznania, że możliwość ta jest nadużywana przez pozwanego lub innych uczestników rynku międzybankowego.

Analizowana umowa zawierała postanowienia określające oprocentowanie – zarówno stawkę referencyjną jak i marżę banku oraz warunki ich zmiany. Nie zostało uprawdopodobnione przez powoda, by sposób ich określenia był sprzeczny z powołanymi przepisami prawa, a tym samym – aby ewentualne roszczenie o ustalenie nieważności umowy w świetle art. 58 § 1 k.c. i art. 353¹ k.c. jest zasadne.

Roszczenie to nie zostało również uprawdopodobnione w zakresie dotyczącym braku udzielenia powodowi należytej informacji o skutkach stosowania w umowie stawki WIBOR. Powód w żaden sposób nie odniósł się do zawartego w umowie oświadczenia, dotyczącego znajomości warunków umowy oraz niezbędnych do podjęcia decyzji w zakresie zaciąganego zobowiązania kredytowego.

Sam ustawodawca w art. 10 ust 1 pkt 5 i 6 ustawy o kredycie hipotecznym określił, że kredytodawca, pośrednik kredytu hipotecznego oraz agent są obowiązani udostępniać konsumentowi w każdym czasie, na trwałym nośniku lub w postaci elektronicznej, precyzyjne i zrozumiałe informacje ogólne dotyczące umowy o kredyt hipoteczny, obejmujące co najmniej:

- w przypadku umów o kredyt hipoteczny, w których stosuje się jako odniesienie wskaźnik referencyjny - nazwy wskaźników referencyjnych i ich administratorów, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014, oraz informację o potencjalnych konsekwencjach dla konsumenta;(pkt 5)

- rodzaje dostępnej stopy oprocentowania kredytu hipotecznego ze wskazaniem, czy jest to stała stopa oprocentowania kredytu hipotecznego, zmienna, czy stanowiąca połączenie obu rodzajów oprocentowania, wraz z

krótką charakterystyką stałej stopy oprocentowania kredytu hipotecznego i stopy zmiennej, w tym informacją o związanych z tym konsekwencjach dla konsumenta; (pkt 6).

Powołane wyżej przepisy wymagały od powoda inicjatywy zmierzającej do ustalenia prawidłowego ustalenia przez Bank wysokości jego świadczenia. Co istotne zapoznanie się z tymi dokumentami samodzielnie przez powoda, w dacie zawarcia przez strony umowy, nie mogło nastęrczać żadnych większych trudności. Powodowie mieli możliwość, w oparciu o dostępne choćby w internecie informacje, w jaki sposób konkretnie stawka ta – co istotne niezależnie od działań samego pozwanego- jest ustalana (Regulamin Fixingu stawek referencyjnych WIBID i WIBOR [Regulamin WIBID WIBOR old.pdf \(gpw.pl\)](#)).

Tym samym nie sposób jest uznać, że przedmiotową umowę należało uznać za nieważną w świetle art. 58 § 2 k.c.

Kolejno za nieuprawdopodobnione uznać należało, by zawarte w umowie kredytu i w regulaminie postanowienia odnoszące się do oprocentowania kredytu miały charakter abuzywnych w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Analiza postanowień umownych odnoszących się do oprocentowania kredytu przez pryzmat wskazanego przepisu nie pozwala na uznanie, że klauzule te były sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały interesy powodów jako konsumentów. Postanowienia te bowiem w klarowny i przejrzysty sposób ustalały zasady ustalania oprocentowania, w tym składniki oprocentowania, jak i warunki, w tym kierunek zmiany oprocentowania (zarówno w zakresie marży banku jak i stopy bazowej). W ocenie Sądu nie sposób było przy tym uznać, by powiązanie stopy bazowej i jej zmiany ze zmianą stawki referencyjnej WIBOR, jako stawki powszechnie występującej w transakcjach na rynku bankowym, a niepodlegającej, wbrew twierdzeniom powodów, arbitralnym ustaleniom przez pozwany bank, nosiło cechy uregulowania sprzecznego z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającego interesy powoda, jako konsumenta w dacie zawarcia umowy kredytu. Z treści umowy wynika bowiem, że powodowi przedstawione zostały na piśmie dotyczące ryzyka zmiennej stopy oprocentowania. Tym samym uznać należy, że powód decydując się na zawarcie długoterminowej umowy kredytu ze zmiennym oprocentowaniem, musiał mieć świadomość, że wysokość raty, w części odsetkowej będzie podlegał zmianom w zależności od zmian stopy referencyjnej WIBOR, a której ogólną metodologię ustalenia określono w § 9 ust. 1 umowy.

Odnosząc się do wskazanych przez wnioskodawcę kontrowersji wokół wysokości wskaźnika WIBOR należy podkreślić, że manipulowanie wskaźnikiem referencyjnym jest czynem zabronionym przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 roku w sprawie nadużyć na rynku („rozporządzenie MAR”). Dotąd na polskim rynku finansowym nie uprawdopodobniono ani nie udowodniono nikomu takiej manipulacji. (...) SA, jako administrator, posiada odpowiednią procedurę wykrywania tzw. „podejrzanych danych wejściowych” oraz stosowne mechanizmy mające zapobiegać sytuacjom, w których wątpliwe dane mogłyby wpływać na poziom wskaźnika referencyjnego WIBOR. Te mechanizmy i procedury zakładają także odpowiednią ścieżkę eskalacyjną, angażującą na odpowiednich etapach także KNF. Dotychczas UKNF nie został powiadomiony przez (...) SA o żadnym przypadku otrzymania przez administratora WIBOR podejrzanych danych wejściowych. Także własne działania nadzorcze UKNF podejmowane w ramach nadzoru nad (...) SA oraz podmiotami dostarczającymi dane służące wyznaczaniu WIBOR nie wykazały występowania zjawisk, które zostałyby zakwalifikowane jako manipulacja wskaźnikiem referencyjnym.

Faktem jest, że aktualnie trwają prace nad zmianą wskaźników referencyjnych, które nie stanowią środka uprawdopodobnienia wadliwości stosowania wskaźnika referencyjnego WIBOR. Reforma ta, zmierzająca w kierunku wprowadzenia wskaźników referencyjnych stopy procentowej wykorzystujących wyłącznie dane wejściowe dotyczące transakcji zawieranych z terminem zapadalności określanym jako overnight jest wyrazem globalnego trendu i jako taka jest udziałem wielu rynków finansowych. Określenie tego rodzaju wskaźnika referencyjnego, który ma zastąpić WIBOR nowym wskaźnikiem było także jednym z zadań Narodowej Grupy Roboczej (NGR) ds. reformy wskaźników referencyjnych – utworzonej z inicjatywy uczestników krajowego rynku finansowego w związku z zapowiedzią takiej reformy. Komitet Sterujący Narodowej Grupy Roboczej podjął decyzję o wyborze indeksu WIRON jako alternatywnego wskaźnika referencyjnego stopy procentowej, którego danymi wejściowymi są informacje

reprezentujące transakcje ON (overnight). Prace NGR i jej Komitetu Sterującego nie oznaczają podważenia poprawności regulacyjnej wskaźnika referencyjnego stopy procentowej WIBOR, lecz są wyrazem proaktywnego włączenia się polskiego rynku finansowego w ogólnoswiatowe procesy reformowania wskaźników referencyjnych. Głównymi przesłankami podjęcia takich zmian jest ewolucyjne dostosowanie się do zmieniających się realiów rynków finansowych oraz wykorzystanie wyłącznie transakcyjnych danych wejściowych identyfikujących hurtowo zawierane transakcje depozytowe.” (Komunikat KNF zamieszczony na https://www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Metoda_opracowywania_WIBOR_spelnia_warunki_wymagane_przez_unijne_rozporzadzenie_BMR_80485.pdf).

Truizmem jest przypomnienie, że wskaźnik WIBOR nie zależnym od arbitralnej decyzji pozwanego banku. Zawierając umowę kredytu hipotecznego kredytobiorca dobrowolnie zgodził się, że wysokość raty będzie wyliczana przy uwzględnieniu co do zasady stałej i niezmiennej marży banku, która podlegać będzie zmianie jedynie w określonych stricte w umowie sytuacjach, oraz stawki referencyjnej WIBOR-u, na której wysokość żadna ze stron umowy nie ma wpływu. Zatem wskaźnik ten – wbrew argumentacji wnoszącego – nie jest zależny od pozwanego banku i jest zgody z prawem krajowym, a także regulacjami Unii Europejskiej.

Wreszcie wbrew twierdzeniom strony powodowej wskaźnik ten nadal istnieje, jest dostępny publicznie i funkcjonuje w danym okresie w jednej wysokości, co stanowi fakt notoryjny.

Abuzywności postanowień dotyczących oprocentowania kredytu nie sposób wywodzić z tego, że objęte zakresem działalności Banków umowy kredytu stanowią źródło zarobkowania poprzez odsetki kapitałowe naliczane od kwoty kredytu. Powód powinien, zapoznając się z postanowieniami umowy kredytowej, być świadomy tej okoliczności. Tym samym nie sposób jest uznać, że postanowienia dotyczące ustalenia wysokości oprocentowania i marży Banku składającej się na wysokość raty odsetkowej było sprzeczne z dobrymi obyczajami i w rażący sposób naruszało interesy konsumenta, który miał świadomość poniżej jakiego poziomu jego oprocentowanie nie spadnie.

Niezależnie od powyższego powód nie uprawdopodobnił również interesu prawnego w zabezpieczeniu roszczenia, wskazując jedynie ogólnikowo, że brak zabezpieczenia i dalsze uiszczanie przez powoda rat kredytowych doprowadzi do niezasadnego obciążania powoda i dalszego bezpodstawnego wzbogacenia pozwanego, bezzasadnie zwiększając skalę rozliczeń koniecznych w przypadku stwierdzenia nieważności/abuzywności postanowień umowy.

W ocenie Sądu, strona powodowa nie zdołała uprawdopodobnić twierdzenia, że w przypadku korzystnego dla niej rozstrzygnięcia osiągnięcie celu tego postępowania będzie niemożliwe bądź utrudnione. Podkreślić należy, iż w przypadku zabezpieczenia o charakterze nowacyjnym, a tego rodzaju zabezpieczenia domagała się strona powodowa, jego zastosowanie jest możliwe wyłącznie jeżeli zabezpieczenie jest konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków. (art. 755 § 2¹ k.p.c.)

Wedle Sądu, na gruncie art. art. 730¹ § 2 k.p.c., twierdzenie jakoby dalsze spełnianie świadczeń doprowadzić miało do znacznego obciążania budżetu domowego uprawnionego i dalszego bezpodstawnego wzbogacenia obowiązanego, zdaje się być twierdzeniem i argumentem niewystarczającym, zbyt ogólnikowym i niekonkretyzującym na czym dokładnie szkoda ta miałaby polegać i jakie skutki wnoszący uznają za trudne do odwrócenia, w tym by zabezpieczenie było konieczne dla odwrócenia grożącej szkody lub innych niekorzystnych dla uprawnionego skutków w rozumieniu art. 755 § 2¹k.p.c. Nie sposób pominąć, iż w postępowaniu zabezpieczającym Sąd nie bada sytuacji uprawnionego, lecz okoliczności zaistniałe po stronie obowiązanego, a mogące prowadzić do niemożności wyegzekwowania roszczenia lub uzyskania celu postępowania związanego z wywodzonym powództwem. Stąd bez znaczenia do rozstrzygnięcia pozostaje powoływane prognozowane pogorszenie się sytuacji majątkowej (budżetu domowego) uprawnionych. Wreszcie strona powodowa musiała, zawierając umowę kredytu, mieć świadomość, że środki, które podlegać będą zwrotowi będą przewyższały wysokość wypłaconego przez bank kapitału – w tym odsetki kapitałowe, a także inne opłaty od czynności bankowych. Dodatkowo – w sytuacji nadpłaty rat kapitałowo – odsetkowych stronie powodowej przysługuje roszczenie o zwrot, a tym samym – brak jest podstaw do uznania, że istnieje ryzyko poniesienia przez powoda szkody.

W tym stanie rzeczy Sąd oddalił wniosek o czym orzekł ja w sentencji postanowienia na podstawie art. 730¹ § 1 k.p.c.